

RINA KENT

INIMA
MONSTRULUI MEU

TRILOGIA MONSTER **CARTEA A TREIA**

Traducere din limba engleză de
ROXANA MIRICĂ

UNU

Kiril

AZI E ZIUA NUNȚII MELE.

Și se întâmplă să fie a doua în aceeași săptămână.

Chiar dacă nu cred nici în febra nunții, nici în instituția căsătoriei ca atare, anumite împrejurări au făcut ca acest deznodământ să devină inevitabil.

Tot procesul e necesar pentru a menține în picioare castelul din cărți de joc. Nu va mai trece mult până când piesele de șah vor ajunge în poziție pe tablă.

Adevărul e că încă de la început au fost exact unde ar fi trebuit să fie.

Totul se desfășoară conform planului.

Biserica e plină de oameni. Sus, în vârful lanțului trofic, se află Pahanul, liderii frăției și restul membrilor din diferite organizații.

Au venit să fie martori la nașterea noului om prin care se vor face de acum înainte toate afacerile.

Mai precis, la nașterea mea.

Având în vedere importanța evenimentului, biserica e împânzită de bodyguarzi trimiși de toate frățiile. Cu toate astea, Victor e cel care conduce întreaga operațiune. Nu am încredere în nimeni altcineva să facă în așa fel încât nunta asta să iasă perfect.

Cei mai mulți dintre oamenii mei sunt înăuntru, iar ceilalți păzesc exteriorul. Pot să-l las pe Victor să stabilească cele mai bune măsuri de securitate.

Îmi verific ceasul și mă încrunt când constat că n-am primit nicio veste de la Maxim. Până acum ar fi trebuit să dea un semn.

Doar dacă... nu l-au omorât?

Alung ideea și clatin ușor din cap. N-are cum să fie mort. Maxim e unul dintre cei mai buni oameni ai mei, al doilea după Victor când vine vorba de luptă, așa că nu e nimeni mai în măsură decât el să se ocupe de problema asta rămasă nerezolvată.

— Domnule?

Îmi ridic privirea spre preot. Ridurile din jurul ochilor i se adună când își mută atent privirea de la mine la „presupusa” mea viitoare soție. Poate că m-am uitat prea mult la ceas și am ignorat-o pe femeia aia ca un robot care n-ar trebui să fie soția nimănui.

Dar o să fie.

Dacă totul iese așa cum trebuie.

— Scuzele mele! îi răspund, lăsând să-mi scape pe buze un zâmbet fermecător. Sunt atât de nerăbdător să-mi duc soția acasă, încât mă uit la ceas din minut în minut.

Câteva râsete răsună prin sală. Preotul zâmbește și dă de înțeles că totul e în regulă.

Kristina, în schimb, nu găsește nimic amuzant în asta. E atât de palidă, că pare gata să leșine dintr-o clipă în alta.

Așa, robotule! Hai, arată și tu o urmă de emoție, măcar o dată în viața ta de căcat!

— Puteți continua, îi spun preotului și îi cuprind Kristinei mâinile ascunse sub mănuși.

Sunt reci ca gheața, la fel ca expresia ei și felul în care pare mai degrabă moartă decât vie.

Ochii ei de un albastru intens îi întâlnesc pe ai mei, dar sunt lipsiți de viață și au și culoarea greșită, la dracu'!

Singura culoare pe care o accept îi aparține acelor ochi care trec de la verde la căprui și galben, într-o simfonie de emoții.

Mâinile ei erau calde când i le-am strâns în palme și îmi zâmbea fără să se poată opri. Ba chiar s-a ciupit de coapsă când credea că nu sunt atent.

Iar când am spus „da”, ochii i s-au umezit și i s-au aprins într-o combinație strălucitoare de galben și verde. Atât de copleșită era de emoții, încât părea sugrumată de ele.

Dar asta de-aici? Parcă ar face dracului un AVC... și nu din cauza emoțiilor, ci a lipsei lor.

Să mai torn și eu gaz pe foc?

Sincer să fiu, nu cred că femeia asta ar putea să-mi fie vreodată de folos în planurile mele, dar, dacă ce-am dedus despre situație e corect, atunci încercarea ar putea să merite.

Privirea îmi alunecă spre prima bancă, unde Iulia stă lângă sora mea, Karina, care abia se mai ține pe picioare. I-am spus că nu e nevoie să vină la nuntă, dar a refuzat categoric și a vrut ca Anna să o însoțească. Bătrâna o ține pe sora mea de mână, iar Iuliei nu-i convine asta. E inutil să mai spun că

iubita mea mamă nu le-a vrut prezente pe niciuna dintre ele, fiindcă – după raționamentul ei de sociopată – strică imaginea familiei.

La drept vorbind, a fost împotriva întregii nunți, iar asta se vede în privirile tăioase pe care le tot aruncă din ochii ăia încărcăți de scârbă.

Și totuși, vedeta acestei drame teatrale lipsește cu desăvârșire.

În schimb, Igor, soția lui și fiul lor urmăresc atent spectacolul de pe partea miresei. Sau mai degrabă privesc concentrați la Kristina, a cărei atitudine e rece ca gheața.

Kristina îmi surprinde direcția privirii, se uită la Iulia – sau la cine ar trebui să fie lângă Iulia –, iar apoi se întoarce ușor spre preot.

— Kristina Petrova, îl iei de soț pe Kiril Morozov, ca să trăiți împreună în sfânta taină a căsnicieii, să-l iubești, să-l cinstești, să-l alini și să-i fii alături la bine și la rău, renunțând la toți ceilalți, cât timp veți trăi amândoi?

Kristina mă privește intens, dar parcă nu m-ar vedea cu adevărat... sau poate că vede pe altcineva în ochii mei lipsiți de viață.

— Eu...

Cuvântul i se oprește în gât. Înghite, apoi închide ochii o clipă.

Se clatină, iar un bărbat mai bun ar întinde mâna s-o sprijine, dar unde ar mai fi dramatismul în asta?

Cu coada ochiului, îl surprind pe Igor îndreptându-se în scaun, tot mai agitat de la o clipă la alta când vede că fiica lui nu vrea să vorbească.

— Kristina? întrebă preotul, iar în mulțime se aude un murmur de neliniște.

Ea deschide ochii, dar când se uită la mine îi văd lacrimile, chiar dacă expresia îi rămâne neschimbată.

La te uită! Cine ar fi crezut că robotul e capabil de sentimente?

Nu mă așteptam la mare lucru din partea ei azi, așa că treaba asta iese mult mai bine decât am anticipat.

— E totul în regulă? o întreb suficient de tare cât să audă și cei din primul rând.

Am nevoie ca Igor să mă audă jucând rolul gentlemanului perfect cu fiica lui, care, în clipa asta, îi face imaginea praf.

Buzele îi tremură și șoptește atât de încet, încât abia o aud:

— Nu pot...

— Nu e decât un „da”, Kristina. Spune-!

Kristina clatină din cap.

— Toți sunt cu ochii pe tine, inclusiv tatăl tău.

În glas mi se strecoară ceva sinistru, provocator.

— Spune-!

— Nu! Nu pot! țipă ea din răspuțeri.

De data asta, nu doar *eu* o aud, ci și toți cei adunați aici.

Asta chiar depășește tot ce mă așteptam să urmeze.

Kristina să țipe? În public... sau, mă rog, să țipe, în general? Și, unde mai pui, cu atâta emoție?

Ar fi cazul să cheme cineva poliția apatiei.

Nu credeam că poate să scoată o vorbă fără să sune ca un robot făcut din carne și oase.

Fără să mai adauge nimic, își înșfacă poalele rochiei de mireasă, și-o ridică și fuge din biserică, lăsându-mă singur la altar.

În ochii celor din jur, ar trebui să par ori furios, ori umilit. În realitate, abia mă abțin să nu izbucnesc în râs.

Măi să fie, asta chiar e ceva!

Mulțimea amuțește, însă doar o clipă, înainte ca vocile să răsunе iar cu putere și toate privirile să se întoarcă spre Igor – roșu la față – și spre mine.

E timpul să joc rolul eroului.

— Vă rog să rămâneți așezați! le cer pe un ton calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Aparent, Kristina e puțin prea copleșită de emoții în clipa asta. Ne întoarcem imediat!

Plec din biserică cu pași hotărâți, ignorând privirile și șoaptele iscate în urma mea. De îndată ce ies pe ușă, Victor mi se alătură.

— Ai primit vreun semn de la Maxim? îl întreb, desfăcându-mi papionul.

— Încă nu, șefu'.

Băga-mi-aș...

— Încearcă în continuare să iei legătura cu el!

Mă opresc în fața bisericii, apoi mă întorc spre el.

— Unde e Iuri?

— A spus că se simțea rău și că a trebuit să se întoarcă înapoi acasă.

Hmm! Nu-i stă în fire să lipsească de la un asemenea eveniment, dar de data asta o să presupun că spune adevărul. De când am trimis-o pe Sașa departe, și el, și Maxim s-au purtat ca niște dobitoci, chiar dacă ea a spus că își dorea să plece.

Și Karina la fel.

Am surprins-o împreună cu Maxim la cafea, la fel ca în perioada în care Sașa era cu ei. Numai că, în loc să râdă și să glumească, nu făceau decât să ofteze ca niște babe.

Apoi nemernicii ăia obraznici au venit să mă ia la întrebări din cauza asta și era cât pe ce să se ajungă la pumni. Iuri,

în schimb, a rămas acolo să mă fulgere cu privirea. În momentul în care m-am uitat la el, și-a schimbat imediat expresia, dar tot nu-mi place deloc.

O să mă ocup de asta după ce rezolv situația de față. Întâi una, apoi alta.

— Acoperă ieșirea! Îi cer lui Victor. Nu pleacă nicio mașină până când nu zic eu!

Victor încuviințează din cap și se îndreaptă cu pași hotărâți spre intrare.

Eu o iau pe partea cealaltă, cu o mână în buzunar și un zâmbet abia schițat pe buze. Firește, Kristina s-a dus spre ieșirea din spate, acolo unde e parcare rezervată de obicei personalului.

Deși a fugit, nu avea cum să se miște prea repede cu tocurile alea și rochia de mireasă absurd de lungă. Până când ajung eu, ea se învârte deja prin parcare, alergând de colo-colo. Cu cât aleargă mai disperat printre mașini și nu găsește ce caută, cu atât lacrimile îi curg mai repede pe obraji.

Rămân ascuns după colț și arunc o privire la ceas. În ritmul ăsta o să mă întorc la *adevărata mea soție* mai repede decât socotisem inițial.

Și totuși, deocamdată, singurul lucru care-mi mai lipsește e popcornul pentru tot filmul ăsta pe care am avut grijă să-l pun în mișcare.

Criza de găină fără cap a Kristinei se oprește dintr-odată, iar fosta femeie-robot chiar începe să plângă.

— Unde ești? Am venit, cum mi-ai cerut... Unde ești...?

Se oprește brusc și lasă rochia să-i cadă la pământ când dintre mașini se ivește frățiorul meu de odinioară, numai că acum e un munte de om. Își ține o mână în buzunar, iar cu cealaltă strânge un pistol, în timp ce respiră greu.

— Konstantin! șoptește ea.

— Ai venit, șoptește el la rândul lui, iar expresia i se îmblânzește, făcându-l să pară cu zece ani mai tânăr.

Un moment destul de ciudat de urmărit.

Kristina face un pas nesigur în direcția lui.

— N-am... n-am putut s-o fac. Chiar dacă ai mei m-ar renega și fratele meu m-ar omorî, n-am putut... n-am putut să mă mărit cu Kiril când de fiecare dată când mă uit la el nu văd decât chipul tău. Pur și simplu... n-am putut.

— Și bine ai făcut, pentru că, dacă nu veneai, aveam de gând să te răpesc și să te țin ostatică înaintea să apuce dobito-cul de frate-meu să te ia de nevastă!

Du-te în pula mea, cretinule! Dacă nu eram eu, nimic din ce se întâmplă acum n-ar fi fost posibil.

— Oh, Konstantin!

Kristina îi cuprinde obrazul cu palma.

— Te iubesc! Toată viața mea am trăit pentru datorie și am acceptat să fiu asul din mâneca familiei mele. Nu mi-am dat voie să simt, să trăiesc sau măcar să respir pentru altceva decât pentru datorie, dar asta s-a schimbat când ai apărut tu. Te urăsc pentru că m-ai făcut să simt, dar n-aș schimba asta pentru nimic în lume!

Konstantin o prinde strâns de mijloc și o trage spre el.

— Și eu te iubesc, *milaia!* Tu ești singurul motiv pentru care mai reușesc să mă trezesc în fiecare zi.

Apoi o sărută cu patimă, scoțând niște zgomote de-a dreptul grețoase.

Mă abțin cu greu să nu-mi dau ochii peste cap sau să rămân crispat pe vecie în timp ce le fac câteva poze.

Numai fratele meu ar putea să aleagă pentru femeia lui un apelativ atât de dulce încât ți se face greață. „Draga mea.”

Deși, culmea, Kristinei chiar i se potrivește.

După ce se desprind, ea zâmbește și-i șterge rujul de pe buze.

— Și acum ce facem? Dacă te vede tata... nici nu vreau să mă gândesc. Iar Kiril? Ce-o să-ți facă?

— Dobitocul ăla să se ducă dracului!

Hei! Asta e toată mulțumirea pe care o primesc pentru serviciile mele?

— Hai să plecăm! Nimeni n-o să fie de acord cu noi după ce l-ai abandonat la altar pe atotputernicul și nemernicul de frate-meu. Vina o să cadă mai mult pe tine decât pe mine și nu vreau să te văd suferind din cauza asta.

— Dar... tata și Alexei o să vină după noi! protestează ea, tremurând vizibil în brațele lui. Tu habar n-ai cum e fratele meu. El nu e la fel de diplomat ca tata și o să te omoare în secunda în care te vede. Nu pot... nu pot să te arunc în asta.

— Sunt gata să-mi asum riscul, dacă asta înseamnă să fiu cu tine.

— Dar... cum rămâne cu scopurile și aspirațiile tale?

— N-am nevoie de ele dacă trebuie să le obțin fără tine.

În cele din urmă, mă satur de fratele meu în varianta asta al dracului de siropoasă, așa că ies din ascunzătoare și încep să aplaud.

— Bravo! Îmi place ideea de iubire interzisă. Punerea în scenă, în schimb, ar avea nevoie de un dialog mai reușit.

Înțepenesc amândoi, iar Konstantin chiar o trage pe Kristina în spatele lui, de parcă aș fi în stare să i-o înșfac dintr-o clipă în alta.

Știu foarte bine că fratele meu nu e genul care să apese pe trăgaci la fel de repede ca Damien, să zicem, dar are și el momentele lui, iar acum pare să fie unul dintre ele, judecând

după cum strânge și mai tare pistolul pe care niciodată nu s-a obosit să-l ascundă.

— Poate-mi explici și mie ce cauți cu viitoarea mea soție, Konstantin?

Buza de sus i se curbează într-un rânjet plin de ură.

— N-o să ajungă niciodată soția ta. E a mea, în pula mea! Mă asigur că tonul îmi rămâne nepăsător.

— Chiar așa? Ai pus problema asta în discuție cu Igor? Cu Alexei? Cu Pahanul, de pildă? Pentru că, după cum bine știi, frăția se uită foarte urât la genul ăsta de lucruri. Mai e și un subiect tabu. Capul ei e în joc și, hei, la fel e și al tău.

— Las-o să plece! spune el cu o urmă de implorare în glas.

De când m-am înrolat, fratele meu n-a mai vrut nimic de la mine. În realitate, nici măcar nu mi-a cerut vreodată ceva și n-a vorbit cu mine decât din postura de slugă ascultătoare a Iuliei.

Nu ne-am mai înțeles din clipa în care Karina a rămas marcată pe viață, dar, când m-am hotărât să plec, s-a uitat la mine cu aceiași ochi rugători.

Ochii ăia cu care un frate mai mic se uită la fratele mai mare.

Atunci mi-a spus: „Tè rog, nu pleca de lângă noi!”

Iar acum spune:

— Ai destulă putere să anulezi căsătoria asta.

— Așa e, dar mă tem că nu pot fi tocmai eu cel care rupe înțelegerea pe care am făcut-o cu Igor și cu Pahanul. Altfel, interesele mele ar avea de suferit.

— Kiril...

Cu greu reușește să-și păstreze calmul, deși sunt sigur că tot ce-și dorește e să-mi tragă un pumn.

— Măcar pentru o zi... *o singură zi*, în pula mea... poți să lași dracului egoismul și să faci ceva pentru mine?

— De ce-aș face asta? Ai spus că din ziua în care am plecat în Rusia n-am mai fost fratele tău, nu? Iar acum, dintr-odată, sunt din nou fratele tău, doar fiindcă ai nevoie de mine? În plus, acum chiar îți fac o favoare uriașă. Tu de ce crezi că te-am provocat acum câteva zile?

Ochii i se fac mari și citesc în ei că începe să se prindă.

Poate c-am fost un dobitoc și i-am spus lui Konstantin că aștept cu nerăbdare să am o soție care să mă servească în fiecare noapte. Doar că eu aveam în minte o altă soție, iar el nu știa asta și m-ar fi pocnit dacă nu mă feream din calea lui. Așa mi s-au confirmat bănuielile.

În plus, i-am văzut împreună la petrecerea de logodnă. Nu puteam să dezvălui nimic atunci, pentru că trebuia să aibă loc ceremonia nunții.

Konstantin și Kristina arată ca niște stafii, prea absorbiți de mica lor idilă ca să-și dea seama că nu ei au toate cărțile în jocul ăsta.

Le-am construit deja o casă de cărți bine așezată, iar dacă joacă așa cum trebuie, s-ar putea să aleg să nu o dărâm.

— Tu... ai făcut asta intenționat? mă întreabă fratele meu.

— Poate.

— Știi?

— Poate că știam.

— Atunci, de ce? mă întreabă Konstantin, respirând greoi. De ce dracu' ai făcut o înțelegere prin care să te însori cu femeia mea?

— Pentru că în public nu era femeia ta și mi s-a oferit ocazia să urmăresc scopuri mai importante, așa că am profitat de ea.

— Futu-ți morții mă-tii...

— Potolește-te dracului odată!

Mă apropii de el până ajungem nas în nas.

— Igor, Alexei și Pahanul sunt deja în drum spre noi. S-ar putea să vină cu bodyguarzii sau cu tot alaiul de nuntă, deși mă îndoiesc, pentru că le-am trimis lui Igor și lui Alexei poza asta frumoasă și aranjată cu voi doi în timp ce vă sărutați.

Îmi deblochez telefonul și le arăt dovada penibilei lor reprize de giugiuleală.

Kristina tremură și îl dă pe Konstantin la o parte.

— Pleacă! Du-te! Pe mine nu mă vor omorî, dar pe tine te vor omorî cu siguranță.

— Nu! mârâie fratele meu. Poate că nu te vor omorî cu mâna lor, dar tot te vor vinde celui care oferă mai mult. Dacă nu e Kiril, o să fie altcineva.

— Te rog, Kosta... pleacă!

Îl împinge disperată, printre suspine, dar el nu se clintește.

— Te rog... Te implor!

— Nu plec fără tine.

O cuprinde de mijloc și o trage mai aproape.

— Și să pierzi tot ce ați construit tu și Iulia? Întreb eu pe tonul cel mai arogant.

— Mă doare în pulă!

— Sunt sigur că nu te doare... Kristina are dreptate în privința asta. Tatăl și fratele ei o să vină după voi și o să vă omoare pentru că i-ai pătat onoarea. În plus, vrei să trăiască toată viața în frică? Iar tu? Ești un bărbat ambițios, cu multe planuri de viitor. Crezi că poți să suporti să fii lăsat pe dinafară, fără altă opțiune decât să fugi?

— N-avem de ales, de vreme ce refuzi să ne ajuți.

— Cine a zis că refuz? îl întreb, ridicând dintr-o sprânceană. De fapt, am de gând să-ți ofer șansa vieții tale. Tot ce trebuie să faci e să fii de acord cu mine.

Konstantin mijeste ochii.

— Ce mai pui la cale de data asta?

— Ceva frumos, îi șoptesc. Să începem!

După cum mă așteptam, apar doar Igor, Alexei și Pahanul. Kristina rămâne pe jumătate ascunsă în spatele lui Konstantin. Probabil că idioții ăștia se vedeau pe ascuns de multă vreme, dar abia când totul s-a dus de râpă și-au pus ordine în cap și și-au mărturisit iubirea nemuritoare. Dar... mă rog. Până la urmă a fost în avantajul meu.

— Kristina! izbucnește Igor. Ce înseamnă asta?

Ea tace o clipă, cu buzele strânse, apoi murmură:

— Îl... îl iubesc pe Konstantin. Întotdeauna l-am iubit.

Alexei își ridică mâna, probabil s-o lovească sau s-o tragă de acolo, dar fratele meu îl prinde și-l fixează cu o privire nimicitoare.

— Nu pune mâna pe ea, în morții mă-tii...

Alexei e un bărbat masiv, cam de aceeași înălțime cu fratele meu, și totuși îl privește cu superioritate.

— Dă-te de lângă sora mea înainte să te omor!

— Ușor, ușor...

Îi despart fără niciun efort, așezându-mă între ei.

— N-are rost să recurgem la violență într-o asemenea zi.

— Te măriți cu Kiril chiar acum! îi spune Igor fiicei sale.

Ea clatină din cap și-și înfinge unghiile în sacoul lui Konstantin.

— Mă tem că nu pot să mă însor cu femeia altuia, Igor. Mai ales când e vorba chiar de fratele meu.

Chipul lui Igor se schimonosește de furie.

— Am avut o înțelegere.

— Da, iar tu nu ți-ai respectat partea. Mi-ai promis-o pe fiica ta, dar când ajung aici, descopăr nu doar că e deja cu alt bărbat, ci și că e gravidă.

Amuțesc cu toții, inclusiv Konstantin și Kristina.

Bineînțeles că nu e însărcinată, dar nu strică să mai răsucesc puțin cuțitul în rana lui Igor. În plus, treaba asta are un rol important în următoarea etapă a planului meu.

— Jigodie ordinară ce ești!

Alexei se repede din nou la fratele meu, iar de data asta mă dau la o parte și-l las să-l lovească.

Trebuia să-i mai tragă una, măcar o dată, să se mai descarce. Kristina scoate un țipăt când lui Konstantin începe să-i curgă sânge din nas.

Când Alexei își ridică din nou pumnul, îi blochez lovitura și-l fulger cu privirea.

— Te-am lăsat să-i tragi una din curtoazie, dar, dacă mai ridici mâna la fratele meu, îți rup picioarele!

Cu coada ochiului, îl surprind pe Konstantin cum își desface ușor buzele. Arată absolut ridicol, ca un cretin.

Așa că da, poate că am eu socotelile mele cu el, dar nimeni nu se atinge de fratele meu.

— Alexei!

Igor clatină din cap spre fiul lui, iar acesta face un pas înapoi.

Mă uit la Pahan, a cărui domnie ia sfârșit astăzi. A stat și a urmărit tot spectacolul într-o tăcere dezaprobatoare. Serghei nu e prost și probabil a priceput deja exact încotro se îndreaptă toată povestea asta.

— Din moment ce partea lui Igor e cea care s-a retras din înțelegere, dovadă fiind faptul că am fost părăsit de Kristina la altar și că ea poartă copilul altui bărbat, cer ca investiția mea să aibă loc.

— Ce naiba..., apucă Alexei să spună, dar Igor clatină din nou din cap.

— Are dreptate. Greșeala e de partea noastră și nu avem ce face.

— Așa e, dar eu joc corect, Igor. N-o să te sacrific și nici n-o să-ți fac publică rușinea, așa cum am stipulat în contractul pe care l-am întocmit. Chiar și așa, aș vrea să-ți propun un parteneriat.

Îl înșfac pe Konstantin de umăr.

— Kristina o să intre în familia mea prin căsătorie și o să avem alianța pe care am convenit-o.

Konstantin încă se uită ca prostul, cu gura căscată, ca un clown, iar eu îl fulger cu privirea până se dezmeticește naibii într-un sfârșit. Își drege și el glasul.

— O s-o protejez cu prețul vieții mele.

Igor rămâne tăcut, apoi trage aer în piept, expiră și încuviințează.

— Mulțumesc!

— Pahan? îl întreb, arcuindu-mi o sprânceană.

— Ești un manipulator nenorocit și îmi amintești atât de mult de fratele meu, încât începe să mă tulbure de-a dreptul.

Serghei lasă să-i scape un oftat lung.

— Dar, aparent, oamenii ca tine se dovedesc a fi cei mai buni lideri, așa că ai aprobarea mea, Kiril. Să vedem dacă ești în stare să menții pacea sau dai totul peste cap!

Îi arunc un zâmbet din colțul gurii.

— Presupun că rămâne de văzut!

— Noi ne întoarcem acasă.

Alexei o ia pe Kristina de braț, dar ea nu se desprinde de Konstantin, cu o privire rățăcită și plină de spaimă.

— De-acum casa noastră e și casa ei, intervin eu. Din moment ce toată lumea e aici pentru o nuntă, atunci să aibă parte de una!

Konstantin chiar mă îmbrățișează. Fir-ar să fie... ce dobitoc siropos! Îl bat ușor pe spate. Doar de formă.

Nimic altceva.

Nici nu-mi mai amintesc când l-am îmbrățișat ultima dată pe puștiul ăsta nenorocit. Probabil când eram copii. Tot așa, ca odinioară, mă ia în brațe, de parcă nu se mai desprinde.

Îmbrățișează ca o fată. Asta-i tot ce pot să spun!

După ce se încheie toată povestea asta, o să fiu Pahan și o să mă duc să sărbătoresc cu femeia mea.

Cu *soția mea*, vreau să zic.